

זוכה
פרס
ישראל

הבימה
התיאטרון הלאומי

ערי מדבר אחרות

מאת ג'ון רובין בייטס

תקציר

האב - שחקן קולנוע לשעבר, רפובליקני שמרן ותומך בכל המלחמות של אמריקה - ידיד קרוב של רונלד רייגן, שאף מינה אותו לתפקיד שגריר. **האם** - יהודיה, תסריטאית לשעבר, רפובליקנית אדוקה, וויתרה על הקריירה שלה כדי לתמוך בפעילותו הפוליטית של בעלה. כיום, בערוב ימיהם, הם מתגוררים באחת מערי המדבר של קליפורניה. **בנם** - מפיק תכנית ריאליטי בטלוויזיה, **ובתם** - שעברה בשנים האחרונות התמוטטות עצבים, סיימה זה עתה את ספרה החדש, שעומד להתפרסם בקרוב.

רק עכשיו, בערב חג המולד, בביקור הראשון בבית מאז ההתמוטטות, היא מגלה למשפחתה במה עוסק ספרה החדש שלה: **זהו ספר זיכרונות על ילדותה במשפחה**, ובעיקר על הצל שרוכץ על המשפחה כבר למעלה מעשרים שנה.

OTHER DESERT CITIES

Originally produced by Lincoln Center Theatre, New York City 2010

By Jon Robin Baitz
Translation Dori Parnes
Director Hanan Snir
Set Design Alexandra Nardi
Costumes Design Maor Zabar
Musical Editor Yossi Ben Nun
Lighting Meir Alon

Cast

Polly Wyeth, the Mother - Gila Almagor
Lyman Wyeth, the Father - Oded Teomi*
Brooke Wyeth, their Daughter - Ayelet Robinson
Silda Grauman, her Aunt - Sandra Sade
Trip Wyeth, her Brother - Idan Alterman

Production Manager Avi Gez
Assistant Director Michal Izik
Second Assistant Director Maayan Kuk

Opening January 10th, 2013, The Meskin Theatre
Length 2 hours, including a 15 minute interval

Program Editor Ruth Tonn Mendelson
Research & Writing Nelya Tsemakhman

הצגה ראשונה 10 בינואר, 2013, אולם מסקין
משך הצגה שעותיים, כולל הפסקה

ערי מדבר אחרות

מאת ג'ון רובין בייטס
תרגום דורי פרנס
בימוי חנן שניר
עיצוב תפאורה אלכסנדרה נרדי
תלבושות מאור צבר
עריכה מוסיקלית יוסי בן נון
תאורה מאיר אלון

משתתפים

פולי וואייט, האם - גילה אלמגור
ליימן וואייט, האב - עודד תאומי*
ברוק וואייט, בתם - איילת רובינסון
סילדה גראומן, דודתה - סנדרה שדה
טריפ וואייט, אחיה - עידן אלטרמן

הזמן חג המולד 2004
סצינה אחרונה מרץ 2010
מקום בית וויט, פאלם ספרינגס, קליפורניה

מנהל הצגה אבי גז
עוזרת בימאי מיכל אייזיק
עוזרת בימאי שניה מעין קוק

עריכת תכניה רות טון מנדלסון
תחקיר וכתובה נליה צמחמן

שחקני ההצגה מבקשים להודות בחום לירון פריד וליוסי בן נון

* באדיבות התיאטרון הקאמרי

ראיון עם ג'ון רובין בייטס

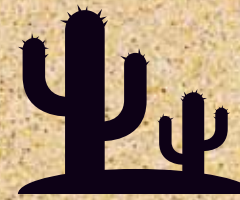
האם המחזה "ערי מדבר אחרות" הוא מה שרצית ש"אחים ואחיות" יהפוך להיות?

זה נכון. כשעזבתי את "אחים ואחיות", הרגשתי כאילו פשטו את עורי בעודי חי... התנהגתי במידת מסוימת של טירוף, נדחפתי החוצה על ידי רשת איי.בי.סי אך בה בעת גם ניסיתי שיהדפו אותי החוצה. מה שכן, זה הוביל אותי לכתיבת המחזה הזה, מאחר והייתי צריך להתעמת עם הסכנה שכרוכה במקצוע הכתיבה, עם תחושת האומניפוטנטיות הכוזבת. למען האמת, סכלו בתכנית את כל מה שרציתי לכתוב, והרשת הביעה בוז למה שרציתי לעשות. אני לא יודע איך התרבות של דיסיינר ושל האי.בי.סי כיום, אך בזמנו היא הייתה מאוד לא נעימה ולא אמנותית. הם חשדו עמוקות בתהליך היצירתי. לדידם, הוא היה למעשה סוג של סרטן. לא היה שם מקום למה שניסיתי לעשות - הרהורים מבדרים על המעמד והמצב באמריקה, ומה שנראה בעיניי כחלק המעניין מכל היה המטריארכליות המתפתחת אחרי שהגברים קלקלו כל דבר שהם נגעו בו במשך דורות. הייתי בי סקרנות לכתוב על תהליך ההזדקנות ועל הזקנה. אבל בשלב מסוים אתה לא יכול להילחם בהחלטות מגבוה לייצור סוף טוב ומתקתקות. אני לא לגמרי חף מפשע בכל מה שקרה. הקש הראשון תמיד היה עבורי כמו הקש האחרון. הדבר הטוב בכל זה היה להבין איך לכתוב שוב... הסדרה נתנה לי את כל הסיבות לחשוב על נושאים כמו כוח נשי וחיי הרגש שלהן אבל לא את האמצעים לחקור אותם.

"הקש הראשון תמיד היה עבורי כמו הקש האחרון. הדבר הטוב בכל זה היה להבין איך לכתוב שוב... הסדרה נתנה לי את כל הסיבות לחשוב על נושאים כמו כוח נשי וחיי הרגש שלהן אבל לא את האמצעים לחקור אותם."

אתה כותב על מוסר באופן עמוק, אך בו בזמן, בעבודה שלך מובלטת היעדרותם של מאמינים אמיתיים; ובעוד שלעיתים עולה טענה מוחלטת, פעמים רבות מופיעה גם שאלה מוחלטת. שאלת היהדות והזהות עולה אצלך במחזות מסוימים, ונראה שעולה מהדיון שלך ניסיון להבין את שני צדי המתרס. מה הרווחת מן שהיית הילד היהודי היחיד בפנימייה אנגליקנית בדרום אפריקה?

כתיבה היא מקצוע מסוכן כשזה מגיע לדימוי העצמי שלך. מחזאי-מוסר, מחזאי-קווירי, מלוקק, היפסטר, אלוף השטיקים, פדנט... אני מחזאי מבולבל. וכן, אני הומוסקסואל, אבל אני מוצא שהטרופייה שכיחה ממש כמו הומופוביה. לא מחזאי-מוסר, בבקשה, אלא אחד שלא נוח לו... חוץ מזה, אני מניח שיש לי גם עניין בשפה, בכוח ובמשפחיות. היהדות שלי בנקודה זו בחיי היא השתייכות תרבותית-ספרותית בלבד, אני חושב. רוב הדתות המאורגנות יוצרות אצלי רושם שהן... לקויות ומעורפלות, לא טובות מספיק. היהדות שלי הולכת בדרך של הכרה שבטית באירוניה ושריקה בחשכה, של באבל, קפקא, רות, בלו (לא בלו המאובן המאוחר, אלא בלו שופע החיות המוקדם). אני יהודי בעצב הזה ובפרנויה, שפחת היהדות, שחולשים על הלב ללא רחם. כאשר למה שקורה משני עברי המתרס, אין לי אמונה בוודאות, הן מוסרית והן אינטלקטואלית... אך ההרס

ג'ון רובין בייטס // מחזאי

בייטס נולד בלוס אנג'לס בשנת 1961 אך גדל בברזיל ולאחר מכן עבר לדרום אפריקה, בעקבות עבודתו של אביו כמנהל בתאגיד "קרניישן מילק", שם נחשף למדיניות האפרטהייד. הוא חזר לארצות הברית כשהיה בן שמונה עשרה, סיים את לימודי התיכון, החל לכתוב ולעבוד כשוליה בתאטראות שונים בקליפורניה, והתנסה גם בתסריטאות, כתיבה לטלוויזיה, הפקה ומשחק. היה מועמד לפרס "פוליצר" (1996) ופעמיים למענק "דרמה דסק" (1988, 1991). מחזהו "חברת הסרטים" על מורה בדרום אפריקה שעומד בפני דילמה מוסרית הופק לראשונה ב-1987 והועלה בניו יורק בשנה שלאחר מכן. עבודות אחרות שלו שראויות לציון כוללות את "רוח האש" (1991), העוסקת במוציא לאור השרוי בסכסוך עם משפחתו (הועלה בהבימה ב-1992 בבימויו של חיים טופול); "סוף היום" (1992), דנה בשחיתות במקצוע הרפואה; "שלושה בתי מלון" (1993), בו נכפה על בני זוג לבחון החלטות מוסריות שלקחו בעבר; "מדינה הוגנת" (1996), על משפחתו של דיפלומט שמתגוררת בארצות זרות; "עשרה בלתי ידועים" (2002), המתארת אמן מתבודד מפורסם; "מכתב פריז" (2005) בוחן את השלכות ההומופוביה וההדחקה אצל הומוסקסואל צעיר. עבודותיו של בייטס ככותב לסדרות טלוויזיה ("הבית הלבן", "זהות בדויה"), הובילו לתפקידו כיוצר ומפיק בכיר בסדרת הדרמה "אחים ואחיות" של האי.בי.סי, שהוקרנה החל משנת 2006 למשך חמש עונות, ממנה פוטר על רקע חילוקי דעות אמנותיים. "ערי מדבר אחרות" (2011), נכתב במידה מסוימת בעקבות תקרית זו. רוב מחזותיו של בייטס ממוקמים בזירה הבין-לאומית, עוסקים בנושאים גלובליים ומתמודדים עם המצפון האינדיבידואלי.

שווה בשני הצדדים. הגטואיזציה והדיכוי העצמיים עובדים לשני הכיוונים... איך לחיות, אני שואל, אנא שמישהו יאמר לי. בכנות, בשקט, ברגשות חיבה, ברור. אבל איך? אני כותב מתוך ספק ובלבול, מחשבות גולמיות רק מתמוססות על הדף. אני יודע כה מעט וחושד כל כך הרבה. אנשים מדברים. אנשים מנסים דברים חדשים עם מילים ומשחקי מילים. לעיתים כה קרובות השפה עניינה בשליטה, לא כן? אמונה דורשת השקעה של הרבה אנרגיה, והיא פעולה מחזורית של רצון...

לאורך כל העבודות שלך הומור מגיע מתוך ההכרה בכך שאידיאלים של אדם עשויים, לצאת להפסקה. האם אתה מרגיש שאתה מצליח לחיות לאורם של אותם אידיאלים, שבגין כישלונן של הדמויות שלך לממשם הן מקניטות זו את זו?

לא. לא. אבל אני גם לא מסתכל על זה באופן לגמרי לותרני. גם לא מילטוני. גם לא דרך זן. אני ממלא מחויבויות אישיות ככל יכולתי; אני ממלא אחר המשימה של לקחת אחריות כלפי האנשים שאני אוהב. כשאני נכשל בזה, מה שקורה לעיתים קרובות, אני מכפר על כך. משום שאני אוהב את המשפחה הקטנה שיצרת. הדמויות שאני כותב, על כל פנים, נוטות לחיות באשמה וטינה על הרציונליזציות המעוותות שלהן, ועל היחלשות כוחן וחינן. הן נוטות לחיות באכזבה מההיקף המזעזע של הכישלון שלהן... הן מתעוררות מהתרדמת לכאב קיומי בלתי נסבל. ואז הן מסתגלות. אני לא. אני מונע על ידי בחילה מעצמי, אבל אני לא נשלט על ידה. זה לא שאני חושב שלכל עמדה יש את ההיפוך שלה, וזה גם לא שאני מאמין באיזון, אלא שהחיים הכינו אותי, על ידי שילוב של גורמים - היותי מתבגר אמריקאי יהודי הומוסקסואל כהה-שיער בבית ספר של בנים בלוונדינים תכולי-עיניים לבנים, בבית-ספר דרום אפריקאי של שנות השבעים, שבמקביל למשטר האפרטהייד, הופך לבן המיוחס של הורים רב-לאומיים העובדים בתאגיד, כל הזרות, נע בין לוס אנג'לס וניו יורק - לחיים של אמביוולנטיות עמוקה. הומו, יהודי, מורליסט, מוכה, רומנטי, מה שלא יהיה; אני רוצה להיות בטוח באשמה הפרטית שלי לפני שאני מכריז על האשמה והחפות של מישהו אחר.

” האידאליים שלי נוגעים לדברים כמו פיזור וגיוס כספים לאמנות ולהגנה על אמנים. שם אני מרגיש מועיל, משמעותי, ואידיאליסטי במובן החולמני והעליז של המילה. ”

אתה כותב דמויות נשים נהדר, ואני סבור שכל גבר שמסוגל לכתוב כך נשים שואל משהו מקולה של אימו. הייתכן שאמך משמשת לך השראה במידת מה?

אני לא בטוח כיצד לענות על זה. אמי היא אשה מלאת חיות, וכל תפקידי הוא לא לעשות צרות. אמי הפכה, בגיל 73 לאלמנה, ולפתע היה עליה לדאוג לעצמה. היא מרשימה אותי מאד, אך אני לא מצליח להשתחרר מהדאגה לשלומה. היא שאלה אותי לאחרונה לא פעם, אם היו לי רגשות קשים כלפיה... היא שאלה אותי אם יתכן שאפסיק מתישהו "לכתוב את הנשים הללו" שעשויות להתפרש כדומות לה... אתה יודע, אנחנו באמת משתמשים באנשים בדרכים שלפעמים אני חושב שאנחנו לא מבינים עד הסוף. "בדיה", הסברתי לה, "הוא סוג של טוטליטריזם, ארץ שבה ילדים הם חצי-אלים והורים הם חסרי-אונים. דבר איננו כפי שהוא נראה, הדברים כמות שהם במציאות לא עושים את דרכם לתוך..." וכולי. היא לא קנתה את זה. אבל כן, הייתה לה תרומה נרחבת לאישיות שלי; שינוי נאבקים כדי להבין, נאבקים כדי להשתלב... אני חולק עמה חלק מהנטיית הללו, ועשיתי בהן שימושים רעים וטובים בספרות. היא לא מוזה כמו שהיא חצי-ממני...

מה זה אומר להיות מישהו שמחזיק באידיאלים בימינו, כשיוקרה תרבותית מגיעה במידה רבה מכוח כלכלי? שאתה טמבל. כוח מגיע מכסף. זה תמיד היה כך. אפשר בקלות להסיר את המבט מאנשים שעובדים למען צדק, למען זכויות אדם, למען המילה הכתובה, נגד עבדות-בשכר וכו'. אבל הם שם, והם נמצאים סביבנו... האידיאלים שלי נוגעים לדברים כמו פיזור וגיוס כספים לאמנות ולהגנה על אמנים. שם אני מרגיש מועיל, משמעותי, ואידיאליסטי במובן החולמני והעליז של המילה...

אמרת פעם "אמשיך לכתוב על היחלשות כוחו של האינדיבידואל והתחזקות האחריות שלו. אני במרדף אחר משהו, וזו ריצה ארוכה" מה זה אומר?

ההסחות העצומות שבאמריקה הביסו את החתרנות (של המעמד הבינוני, נאמר). יש לנו עכשיו בארץ הזו חלוקה בלתי ניתנת לגישור, תהום בין בעלי העניין לאדישים. בין קהי החושים לאמית, לממשי, אטומים עד כדי שותפות לפשע עם ממשלה שפועלת מחוץ לחוק ורומסת את החוקה.

האחריות של האינדיבידואל: אם אף אחד לא שואל כמה אזרחים נפגעו בעירק, אם הפנים הללו לא מופיעים בניו יורק טיימס באופן בולט כמו "פורטרטים של יגון" (כתבות קטנות על הרוגי ה-11 בספטמבר), ההתנערות מכך, שהיא אנושית, הופכת למשמעותית כשיש כל כך הרבה להפסיד. כל הדברים שקורים היום בעולם קשורים... כמו שכל פוליטיקה היא מקומית, כך גם קהות החושים נעשית גלובלית. אנשים רגישים כיום הרבה פחות ממה שהם נוטים לזקוף לזכותם. אני חושב שאנחנו יכולים להפנות עורף להרבה יותר ממה שאנחנו מסוגלים להודות. מי מבין חברות החדשות של היום - שרובן פועלות למטרות רווח - נכנס לנושא הרגיש של דיק צייני, האליברטון, הנשק והכסף? האטימות האנושית שלנו נראית לי יותר ויותר כמו הדגמה פטאלית ואירונית של האופי כגורל. איזה גורל מצפה למאולחשים ונפוחים? זה ייגמר רע. כולנו גרמנים טובים, ברמה כזו או אחרת, אבל עדיין שותפים לפשע. נדמה שמטאפורית, אתה כל הזמן חוזר לדרום אפריקה היא זו שממשיכה לחזור אלי. ההפרדה, המעמד הנוח שהיה לי שם באופן אישי, ההתמזגות וההתנגשות של פוליטיקה גזענית עם פוליטיקה מינית, ההזדהות עם המדוכא והמדכא גם יחד. אילו הייתי גדל בלוס אנג'לס, הייתי הופך לכותב טלוויזיה מסוג מאוד מסוים, אני חושש. אבל דרום אפריקה הפכה אותי למי שאני. להיות לא רק עד, אלא חלק מגזענות טהורה ופשוטה בקנה מידה מדיני, משעבוד של עמים שלמים, זה השורש של העניין שלי באופן שבו מערכות פועלות ובאופן שבו אנחנו מאלחשים את עצמינו לרמה שמאפשרת להם לפעול באין מפריע. אני כותב על כך כמו שאני כותב על הורים וילדים; זהו אותו הדבר עצמו.

בעבודתך העמדת בסימן שאלה את המשמעות או חוסר המשמעות של מין הומוסקסואלי, וכיצד ניתן לאזן בין המרדף אחר תענוגות החיים ובין ההזדקנות בחן. הדיון הזה הופך ליותר משמעותי עבורך ככל שהזמן עובר?

אני חושב על זה כל הזמן. הדיון הזה נעשה חשוב. אני מפספס דברים: את התענוג שבלראות ילד גדל, גאווה בלהשאיר אחריו דבר-מה, שמתווסף למה שטוב בעולם (למי אכפת ממחזות וסרטים?)... לגבי ילדים, ברור שלהיות גיי כבר לא מונע הורות בימינו. באופן אישי, אני חושב מלהביא ילד לעולם לבדי. אבל זה יצטרך לקרות בקרוב. אני מקווה שאמשיך לעבוד ושאהיה מוקף באהבה, חברים ומשפחה כפי שזה עכשיו. אני מדמין את עצמי כמעין מלך-פילוסוף מיטיב, שאיננו כהמלט עוד, אלא כמו פרוספרו (כפי שהוא מופיע בסוף הסערה), הכל נסלח, התיקון נעשה, המר הותך עם המתוק. הזעם נכבש וההגינות שבה על כנה. מעניק מתנות, פיוס, ואמת. משעמם אנשים עד דמעות. מסך.

נערך מתוך ראיונות שנתן בייטס ללוס אנג'לס טיימס (2011), לדיילי ביסט (2011) ולמגזין בומב (2003).

מחיר האמת, כוח האומץ // אונור מור (סופרת משוררת וחוקרת ספרות)

בת חוזרת הביתה לחג המולד, בפעם הראשונה זה שנים, ובידיה כתב יד של ממואר (ספר זכרונות), החושף פרק מחריד בחיי משפחתה הרפובליקנית העשירה, שהצלוקות ממנו לא הגלידו, וספק אם יגלידו אי פעם לפני אלף שנה צעד השחקן הראשון קדימה מבין שורות המקהלה והתיאטרון התחיל. בזירות של אלפים, תחת כיפת השמיים, עיבדו והתמודדו קהילות עתיקות עם טרגדיות וניגודים. תנו לרגע דעתכם על "נשות טרויה", שבה בנות המשפחה השלטת באומה כבושה מקוננות על בעליהן ובניהן שמתו בשדה הקרב; על "ליזיסטרטה", שבו מתוארת שביתת סקס אנטי מלחמתית בניצוחן של נשות אתונה; על "אנטיגונה", שם נאבקת אישה צעירה על קבורה ראויה לאחיה. המחזות הגדולים האלה בנו סיפורים שריתקו את צופיהם זמן רב דיו כדי להשפיע על רגשותיהם ולשנות את גישותיהם - המשמעות המקורית של "קתרזיס" היא הרי "זיכוכ". כשם שהרומן היה התוצר הספרותי של עליית הבורגנות, כך הממואר המודרני הוא תוצאה ישירה של המהפכה שזעזעה את חיי התרבות האמריקניים בשנות השבעים, כאשר סופרים אפרו-אמריקניים, סופרים שהן סופרות, הומוסקסואלים ובני מיעוטים אחרים, ולכל הפחות לא-לבנים, התחילו לפרסם בהמוניהם את סיפור החיים שלהם - ושלנו. אז התעורר הצורך לדבר על המציאות שלנו ולהשתחרר מהכפייה של להיות מוגדרים רק, או בעיקר, על ידי כותבים לבנים ממין זכר - והתחלנו לדבר בשפת הממואר. אף על פי שגם עבודות סיפורת ושירה מאת הקבוצות האאוטסיידריות-לשעבר האלו חלחלו בנחישות אל הזרם המרכזי, סוגת הממואר היא שפרחה, כאילו הספרות הבדייונית עלולה איכשהו לעוות או לסלף את המציאות, ויריעת השירה אינה רחבה דיה. ארבעה עשורים לאחר מכן, הסוגה שאת שורשיה אני מציינת עם פרסום "האישה הלוחמת" של מקסין הונג קינגסטון, נחשבת עדיין מאיימת מספיק כדי לרכוש לה אויבים ומקטרגים, הטוענים בין היתר כי השוק מוצף בממוארים גרועים הממיטים קלון על עולם הספרות, וקוראים לעצור את הדפסתם. אבל השוק הרי מוצף גם ברומונים ובספרי שירה שאיכותם מפוקפקת, לצד יצירות ראויים, ואיש אינו קורא לנקיטה בצעדים קיצוניים. מאבקים כאלה אינם דבר חדש בהיסטוריה של הספרות, אבל נדמה ששום תנועה ספרותית מאז שהמודרניסטים נטשו את הקו המטרי, לא חוללה כזה עימות סוער. בשנים האחרונות, כשממוארים מסוימים נחשפו כמפוברקים, השתוללו התגובות על בגידת החברים ומעילתם באמון הקוראים, כאילו בוצע כאן רצח. ממותי בני אדם לא מספרים שקרים? ממותי אין תרמיות ספרותיות? האם ייתכן שמהומת האלוהים הזאת נובעת לא מהולכת שולל של כמה סופרים, אלא מההתנגדות התרבותית לאמיתות שהממוארים ממשיכים לחשוף? שינוי אינו דבר נוח, וכך גם הספרות המשפיעה ביותר. בכל פעם שאמת מודחקת פורצת החוצה לאוויר העולם, הדינמיקות החברתיות משתנות מעט, משחררות לחופשי סיפורים קיימים ומרחיבות את מנעד הסיפורים שאפשר יהיה לספר בעתיד. ג'ון רובין בייטס משתמש בדרמטורגיה השואבת מהטרגדיה היוונית (הבת השבה הביתה), קומדיית בולוואר (הומור כנשק), וטרגדיה נוסח ארתור מילר (ילדים המאתגרים את יושרת הוריהם). הוא פורק במיומנות רבה את כל הדילמות המוסריות של המחלוקת העכשווית בעודו מוביל לחשיפת סוד מפתיע באמת, בדיוק כמו בממואר משובח. בייטס מאפשר לכל השאלות החשובות להישאל, מבלי להקריב לרגע את המחויבות לאמת או לרגשות שקושרים משפחה. כשמשפחה מעורבת בעניין, למי הסיפור שייך? איזה סוג של נסיבות עשוי לדרוש מסופר אחריות שמעבר לעצמו או למחויבותו לאמנותו? מתי הפרסום של "רק ספר" שווה או מצדיק פירוק של משפחה? למה מתכוון סופר שאומר שבשבילו פרסום הספר הוא "עניין של חיים ומוות"? האם יש דבר כזה, סוד שאסור לגלות? ככל שהמחזה נפרש, הופכת יצירת האמנות (במקרה הזה, פרסום ספר) מטאפורה לחקירה של מחיר האמת בתוך משפחה מסוימת. בו בזמן, מחזאי בן תקופתנו מגלה לנו שאנחנו נמצאים בעיצומו של שינוי כיוון תרבותי המאתגר אותנו לתקן מוסרי גבוה יותר, לאומץ רב יותר ולכנות עמוקה יותר בחברה הראשונה שבה כולנו התחלנו את חיינו, המשפחה. אני לא הייתי היחידה בקהל שענייה התמלאו דמעות עם רדת האורות על התמונה האחרונה. לא יכולנו להפסיק למחוא כפיים. איזו הקלה, חשבתי לעצמי כשיצאתי אל הלילה המושלג. אני לא לבד, אחרי הכל.

מתוך חיים אמריקניים // רונלד רייגן (הוצאת עידינים וידיעות אחרונות, ירושלים: 1991)

"במשך יותר משלושים שנה הרביתי להטיף על חופש וחירות. בעת ביקורי במוסקבה... ניתנה לי ההזדמנות... להרצות בפני חבורה של צעירים... על ברכות הדמוקרטיה, חופש הפרט והיוזמה החופשית. וכך ניסיתי לסכם... את הפילוסופיה שהנחתה אותי כמעט בכל ימי חיי. לארצות רבות בעולם, אמרתי שם, יש חוקה. אבל כמעט כל החוקות הן מסמכים המורים לעם, בשם הממשלה, מה עליו לעשות. חוקת ארצות-הברית שונה מכל האחרות בכך שהעם מורה בה לממשלה מה עליה לעשות. המלים החשובות ביותר שלה הן "אנו בני ארצות-הברית" והעקרון החשוב ביותר שלה הוא עקרון החופש. אחר-כך המשכתי ואמרתי: מגלי העידן המודרני הם היזמים אנשי חזון שיש להם האומץ להסתכן והאמונה הנדרשת כדי להיאבק בלא-נודע. היזמים האלה, על יוזמותיהם הקטנות, אחראים כמעט לכל הצמיחה הכלכלית של ארצות-הברית. הם המניעים הראשיים של המהפכה הטכנולוגית... ומה בדבר כל היזמים שנכשלים? אין מחסור בהם, במיוחד בין המצליחים. חלקם מספרים שלמדו דווקא מן הכשלונות. מסתבר שהניסיון הוא המורה הטוב ביותר... אנחנו האמריקנים איננו מסתירים את אמונתנו העזה בחירות. חירות היא הזכות לשאול ולשנות את הדרך הממוסדת לעשות דברים. זו המהפכה הבלתי נפסקת של כיכר השוק. זו ההבנה המאפשרת לנו לזהות מגרעות ולחפש פתרונות. זו הזכות לקדם רעיון שהמומחים בזו לו ולראותו מצית את הדמיון הציבורי. זו הזכות לחלום - להיצמד לחלום ולמצפון, גם אם כולם מסביבך מטילים ספק בצדקתך. חירות היא ההכרה ששום אדם בודד, שום סמכות בודדת או ממשלה בודדת אינם מחזיקים במונופול על האמת, אבל חיי של כל אדם יקרים עד בלי די, שכל אחד מאתנו נמצא בעולם בזכות ויש לו דבר-מה להציע." (עמודים 472-471). "היום אוכל להעיף מבט מחלון המטוס ביופי עוצר-הנשימה של ארצנו - גבעות האזמרגד של אפאלאצ'יה, החוות והערים הקטנות של המערב התיכון, פסגות הגרניט של הרי הרוקיז, המדבריות המחוספסים של דרום-המערב, ולבסוף, הפנורמה המטרופוליטנית הגדולה של קליפורניה הדרומית. זוהי, באמת ובתמים, "אמריקה היפה", ואלוהים, באמת ובתמים פרש את חסדו עליה. הבטתי בבתים למטה וחשבתי על האנשים המתגוררים בהם. האם מנת חלקם טובה יותר מזו שהיתה לפני שמונה שנים? קיוויתי שאכן כן... הוזמנתי למסיבת-פרידה נוספת, של כל הנמצאים במטוס. ושוב היו לחיצות ידיים, חיבוקים, דמעות וצילומים. לבסוף נמצגה שמפניה והורמו גביעים. "המשימה הושלמה, אדוני הנשיא", קרא מישהו, "המשימה הושלמה". עדיין לא, חשבתי לעצמי, עדיין לא." (עמוד 479).

הספר הכאיב לנו מאד // מתוך אוטוביוגרפיה של ננסי רייגן "תורי" (הוצאת עידנים וידיעות אחרונות, ירושלים 1991)

"אם כי אהבתי להיות הגברת הראשונה, שמונה השנים בהן נשאתי בתואר זה היו השנים הקשות בחיי. שני הורי נפטרו כשרוני היה נשיא, ובעלי ואני עברנו ניתוחי סרטן... ותמיד היה המתח של החיים תחת עינה הבוחנת של התקשורת, והתסכול של לא להיות מובנת לעיתים קרובות. כל מה שאמרתי או עשיתי עורר כנראה התנגדות... אני לא חושבת שהייתי כל כך גרועה, או קיצונית, בכוחי או בחולשתי, כפי שתיארו אותי.. בשנים שלנו בבית הלבן לא אמרתי כמעט דבר על מה שבאמת חשתי ביחס לסערות שהתחוללו סביבי. אם כי לגברת הראשונה יש הזדמנות נהדרת לדבר על נושאים חשובים(אני בחרתי בבעיית הסמים). במישור האישי היא מאבדת את חופש הדיבור שלה. היו כ"כ הרבה דברים שרציתי לומר אך לא יכולתי; זה לא התאים. באורח אירוני הרגשתי שאני יכולה להתחיל לבנות מחדש את חיינו הפרטיים רק אם אתן פומבי לנושאים אלו ואחרים - לומר את דברי ואז ללכת הלאה... ותמיד הייתה שם התמיכה והאהבה של בעלי. כן, כמעט מהיום בו פגשתי בו, רונלד ריגן היה מרכז חיי. ביקרו אותי על שאמרתי זאת, אך זה היה נכון. אמי נהגה לומר "שחקי את המשחק עם הקלפים שקיבלת" וזה מה שניסיתי תמיד לעשות. וכך, לטוב ולרע, זה אמנם נראה לי." (עמודים 9-10).

"לאף אם לא קל לכתוב על הקשיים שלה עם ילדיה. אבל הילדים שלנו והיחסים שלנו איתם הפכו לנושא כה לוחט בתקופת הנשיאות של רוני, שאיני יכולה להתעלם ממנו. אני אוהבת את הילדים שלנו... אבל כן, היו לנו בעיות. לכל משפחה יש בעיות, ואנחנו לא היינו יוצאים מן הכלל. מה שרציתי יותר מכל דבר בעולם היה להיות רעיה ואם טובה. אך כפי שהדברים התגלגלו, אני חושבת שהייתי יותר מוצלחת כרעיה מאשר כאם. כל אחד מילדי ריגן היה שונה לגמרי מאחיו. כנראה שכולם חשו בתקופה זו או אחרת שרוני ואני כה מסורים זה לזה שאין להם מקום באהבה שלנו, ושהם נשארו באיזה שהוא מקום בחוץ... הייתי אם עצבנית, ופטי היתה תינוקת קשה מההתחלה... זו הייתה ילדה עם דעה משלה... שנה לאחר מכן שמענו שפטי כותבת ספר, אם כי היא מעולם לא הזכירה אותו באוזנינו. היא שלחה לנו עותק כשהוא פורסם ב-1986 וקראתי אותו בצער ובכעס. זה היה רומן אוטוביוגרפי מוסווה, עמוס רחמים עצמיים על אשה צעירה ושמאלנית שאביה השמרן הופך לנשיא. כאשר שאלו את רוני על הספר ענה, ובצדק, שזה ספר בידיוני. הוא לא הוסיף, כמו שרציתי, שהספר הכאיב לנו מאוד. שבועות אחדים אחרי ששלחה לנו את ספרה טלפנה פטי לאחיה רון כדי לומר שהיא לא מבינה מדוע לא שמעה ממנו. רון לא האמין "למה ציפית?" אמר "לכלכת את כולנו בספר הנורא הזה. הפכת את אבא ואמא לדמויות של קרטון! האם ציפית שיטלפנו אליך ויאמרו שזה נהדר?"... במידה מסוימת אני מבינה את פטי. קשה להיות בת לאנשים מפורסמים. קשה למצוא זהות משלך בשעה שכל האומה צופה בך. מביך שאביך הופך מושל, ואחר-כך נשיא - בעיקר כשיש לו דעות מנוגדות לשלך. פיוס עם פטי, לפני שאזדקן, יהיה עבורי הגשמת חלום."

מתוך איך שאני רואה את זה: אוטוביוגרפיה // פטי דייז (לשעבר פטרישיה אן רייגן)

"ההורים שלי אף פעם לא הלכו על שקרים פשוטים. הם אורגים סיפורים משונים ומצוצים מהאצבע ודבקים בהם בנחישות פראית." (עמ' 25). "... כשהייתי נותנת ראיונות שבהם הצגתי את משפחת רייגן כסובלנית, קרובה ותומכת - בקצרה כששיקרת!" (עמ' 78).

LOVE & MERCY

Brian Wilson \ Beach Boys

I was sittin' in a crummy movie with my hands on my chin
Oh the violence that occurs seems like we never win

Love & mercy that is what you need tonight
So, love & mercy to you & your friends tonight

I was lyin' in my room & the news came on T.V.
A lotta people out there hurtin' & it really scares me

Love & mercy that is what you need tonight
So, love & mercy to you & your friends tonight

I was standin' in a bar & watchin' all the people there
Oh the loneliness in this world well it is just not fair

Love & mercy that is what you need tonight
Love & mercy tonight

אהבה וחמלה

בריאן ווילסון // ביץ' בויז

אהבה וחמלה, זה מה שאתה צריך הלילה,
אז אהבה וחמלה לך ולחברים שלך הלילה

עמדתי בבר והסתכלתי על כל האנשים שם
אח הבדידות בעולם הזה, טוב היא פשוט לא הוגנת

אהבה וחמלה, זה מה שאתה צריך הלילה,
אז אהבה וחמלה לך ולחברים שלך הלילה

ישבתי, יד על המרפק, בסרט מחורבן,
אח איזו אלימות, נדמה שאין לנו סיכוי

אהבה וחמלה, זה מה שאתה צריך הלילה,
אז אהבה וחמלה לך ולחברים שלך הלילה

שכבתי בחדרי והחדשות הופיעו על המרקע
מלא אנשים נפגעים וזה ממש מפחיד אותי

מתוך המאה האמריקאית // אייל נוה

"ב-17 בפברואר 1941, עוד בטרם הצטרפה ארצות-הברית באופן רשמי למלחמת-העולם השנייה, כתב הנרי לוס - המייסד והמוציא לאור האגדי של השבועונים "לייף" ו"טיים" - מאמר תחת הכותרת "המאה האמריקאית". המאמר עורר תגובות רבות... ואכן, מיד עם תום מלחמת-העולם השנייה נראה היה שהתגשם חזון המאה האמריקאית. מעצבי דעת-קהל, פוליטיקאים ואינטלקטואלים רבים גרסו שארצות-הברית נמצאת בבדידות זוהרת על במת העולם ואין בנמצא כוח שיכול להתחרות בעוצמה ובעושר שלה...

במהלך המחצית השנייה של המאה העשרים נכח אפוא ומתעבה חזון המאה האמריקאית ממוץ לגבולות ארצות-הברית, מקרין על מגוון תחומי חיים ומעורר כמובן תגובות מנוגדות. האימפריאליזם המדיני והצבאי מתקבל בברכה במקומות מסוימים ובעיונות והתנגדות במקומות אחרים. כלכלת השוק הקפיטליסטית נתקלה אמנם בדרך חלופית בעולם הקומוניסטי, אך מאז שזה קרס נראה שהפכה למעין הכרח אוניברסלי, למורת רוחם של חסידי המשק המעורב ותומכי תכנון כלכלי וחברתי. התרבות הפופולרית היוצאת מארצות-הברית מתקבלת בהערצה ובזלזול, בהתלהבות ובגיוח, אך אי-אפשר להתעלם מנוכחותה. החלום האמריקאי של שפע, קידמה, סובלנות, ומשחק הוגן - נעשה למקור כמיהה של אוכלוסיות רבות; מצד שני הוא נתפס על-ידי אחרים כסיוט מתמשך של חומרנות, וולגריזם, קרתנות, כוחנות, גסות וברבריות. קוקה קולה ומקדונלד'ס, הוליווד ותרבות הרייטינג, דיאטות ומתיחות פנים, מייקל ג'ורדן ומדונה, ביל גייטס ודונלד טראמפ - מעוררים עם סיום המאה העשרים רגשות מעורבים ואף סותרים של הערצה ותיעוב, התפעלות וזלזול, התלהבות ושאת נפש. מנקודת מבט של סוף המאה העשרים ברור גם למתנגדיה ולמבקריה הקיצוניים של דרך החיים האמריקאית כי המונח "המאה האמריקאית" אכן מגדיר נכונה את המציאות העולמית, והמושגים "גלובליזציה", "סדר עולמי חדש" או PAX AMERICANA (שלום אמריקאי) מייצגים במידה רבה של מהימנות את המערכות הכלכלית, המדינית והתרבותית של תחילת המאה העשרים ואחת."

הוצאת האוניברסיטה המשודרת, 2000. עמ' 7-8.

חקן שניר // בימוי

בוגר החוג לתיאטרון של אוניברסיטת ת"א והאקדמיה המלכותית לדרמה בלונדון, שם גם לימד וביים. בעונת 1990-1991 שימש כמנהל האמנותי של תיאטרון הבימה. בשנים 1992-1993 השלים את לימודי התואר השני בפסיכולוגיה ייעוצית באוניברסיטת בוסטון. לצד עבודתו בתיאטרון, בה הוא משלב טכניקות פסיכודרמטיות בתהליך החזרות, הוא מקיים סדנאות פסיכודרמה לאנשי מקצוע מן התחום הטיפולי. מלמד תיאטרון בסמינר הקיבוצים ומשמש כבימאי בית תיאטרון הבימה. בין עבודותיו לאחרונה: "קופסא שחורה", עבוד לספרו של עמוס עוז, "הנאהבים והנעימים", "חודש בכפר", "העז או מי זאת סילביה", "נמר חברבורות", "אנטיגונה" (בשיתוף תיאטרון הקאמרי, זוכה פרס ההצגה הטובה ובימאי השנה 2008) "החגיגה" (בשיתוף עם תיאטרון הקאמרי), "איוולף הקטן", "אותו הים", עיבוד לספרו של עמוס עוז, "אלוף הבונים" (בשיתוף עם תיאטרון הקאמרי), המחזמר "כמעט נורמלי". העלה בתיאטרון הלאומי של קפריסין את "אלקטרה ואורסטוס: משפט רצח", עיבוד המבוסס על מחזות קלאסיים.

אלכסנדרה נרדי // במאית תפאורה

ילידת רומא, עלתה לארץ בשנת 1994. בוגרת החוג לעיצוב תפאורה ותלבושות באוניברסיטת תל אביב, בו עיצבה במסגרת הצגות החוג לתיאטרון את "רוקדים בלונאסה", "גדול וקטן" ו"בטולות שידוך". במהלך שנתיים תכננה ועיצבה חלק ניכר ממוזיאון "יד ושם" החדש עבור "דורית הראל מעצבים". בין עבודותיה בתיאטרון לאחרונה: "העז או מי זאת סילביה?", "חתונה מושלמת", "רומנטיקה", "בגידה", "מלכת היופי של לינאן", "קוויאר ועדשים", "שרי המלחמה" (תיאטרון הבימה), "חשמלית ושמה תשוקה" (תיאטרון בית ליסין), "שירה" (תיאטרון באר שבע), "המסביבה של אביגיל" (הסטודיו של יורם לוינשטיין), "איזון עדין", "בעלת הארמון", "ירח אלבמה", "כוונות טובות" (אנסמבל תיאטרון הרצליה), "משרתם של שני אדונים" (תיאטרון הקאמרי), "היפה והחיה" (תיאטרון הספריה).

יוצרי ההצגה דורי פרנס // מתרגם

נולד בתל אביב. בין תרגומיו בספרות: "גוגול" מאת ולדימיר נבוקוב, "סיפורים מתל אביב" מאת אודרי ברנגר, "מכתבים" של גוסטב פלובר. בין תרגומיו לתיאטרון: "המלט", "רומאו ויוליה", "אילוף הסוררת", "אירמה לה דוס", "הדוכסית של אמלפי", "פיגמליון", "מי דואג לילד" (תיאטרון חיפה); "הברווזון", "טנגו", "החיים בשלוש גירסאות", "אכזר ורחום", "כל החיים לפניו", "גיבורים", "מלכת היופי של לינאן", "הסוחר מוונציה", "רעל ותחרה" (התיאטרון הלאומי הבימה); "זריאציות על נושא מסתורי", "פיאף", "הדבר האמיתי", "ברנשים וחתיכות", "חיים פרטיים", "אלוהי הקטל", "חלום של לילה בלב קיץ", "שם פרטי" (תיאטרון בית ליסין); "השחקן", "נדל"ן", "הזמרת קרחת יותר", "הקיץ", "אדמה קדושה", "אשתי היקרה בעלי המתוק", "הקסם הגדול", "משחק של אהבה ומזל" (תיאטרון החאן); "פרק ב'", "כובע הקש האיטלקי", "קוויאר ועדשים", "המלך ליר", "בואינג בואינג", "אמדיאוס", "ווייזק", "קומדיה של טעויות" (התיאטרון הקאמרי); "שלוש אחיות", "הדיבוק", "הטייפ האחרון של קראפ" (אנסמבל עיתים). "הלילה ה-12" (תיאטרון גשר), "שלומית" (המעבדה), "החולה המדומה", "המון רעש על לא כלום", "סובניר" (תיאטרון באר-שבע). ערך וכתב ספר ומופיע לרגל שנת השמונים של תיאטרון הבימה. אחראי למפעל הוצאת כתבי נסים אלוני בדפוס. זכה מספר פעמים בפרס לתרגום מחזות ע"ש עדה בן נחום ובפרס התיאטרון הישראלי על תרגום. מלחין מוסיקה להצגות, למופעי שירה ולאולמות הקונצרטים. את תרגומיו למחזות שייקספיר ובני תקופתו ניתן למצוא באתר שייקספיר ושות': www.shakespeare.co.il

מאור צבר // תלבושות

בוגר תואר ראשון במסלול לעיצוב אופנה ואמנויות הבמה בשנקר. במהלך לימודיו זכה בפרס "סטנלי הלר לעיצוב מצטיין" וקיבל מלגה על עיצוב תלבושות מטעם קרן שרת לסטודנטים מצטיינים. בין עבודותיו: בתיאטרון הבימה: "הדיבוקים", "יוסף וכתנת הפסים המשגעת", "הסוחר מוונציה". באנסמבל הרצליה: "בשר, גבירותי ורבותי", פסטיבל ישראל: "אבא שלי לא ציפור". להקת המחול הקיבוצית: "פוראמן מגנום", "וכשהגיע לשמש", "אקדום". האופרה הישראלית: "סינדרלה". אנסמבל בת שבע: "טרילמה", תיאטרון חיפה: "טיפול בטנגו", מימונה: "אדרבא", להקת ורטיגו: "סילויה", להקת קמע (בת דור ב"ש): "האמת העירומה", במת מיצג: "סיפורי סבתא", להקת פרסקו והתזמורת הסימפונית של ראשל"צ: "פולצ'ינלה", תיאטרון שלנו: "איה אוץ אווה", מופע פרינג': "הסיאנס של רומיאו", Festival d'Aurillac (France): "אונריקה".

מאיר אלון // תאורה

מנהל מחלקת התאורה של תיאטרון הבימה. בין עבודותיו: בתיאטרון הבימה: "שלוש נשים גבוהות", "מלחמת אחים", "סוניה מושקט", "קולות", "מכתב אהבה", "ואז התחבקנו", "מחילה", "נשיקת אשת העכביש", "אנשים קשים", "הבבוני חוזרים", "במלחמה כמו במלחמה", "עקב אכילס", "מרי לו", "אוהבים את אופל", "מאמי", "פרפרים הם חופשיים", "אוסקר ודודה רוזה", "אני והוא", "תשמ'ד", "זמן אמת" ו"העז או מי זאת סילביה", "רכוש נטוש", "תקופת הסתגלות", "מישהו שישמור עליי", "סונטת סתיו", "הנהג של מייס דייז", "שעה יפה ליוגה", "משוגעת", "כל החיים לפניו", "אוגוסט: מחוז אוסיגי", "טיקוצ'ין", "הזוג המוזר", "בגידה", "הקומקום והמטאטא", "לילה במאי", "ארוחה עם אידויט", "כי בנו בחרת", "סיגל", "אם יש גן עדן", "לא ביום ולא בלילה", "מלכת היופי של לינאן", "כמעט נורמלי", "שרי מלחמה", "איש חסיד היה". כמו כן עיצב תאורה לתיאטרון בית ליסין, תיאטרון לילדים ולנוער, פסטיבל עכו, פסטיבל תיאטרונטו.

יוסי בן-נון // עריכה מוסיקלית

פסנתרן ומלחין. בוגר תואר ראשון ב"אקול נורמל סופרייר" בפריז. בוגר תואר שני ב"מנהטן סקול אוף מיוזיק" בניו יורק. הופיע כסולן עם כל התזמורות הסימפוניות בארץ. היה בין זוכי קרן שרת במשך 12 שנים ברציפות. בעל פרס אקוים להלחנה לתיאטרון לשנת 1992. זוכה פרס מרגלית להלחנה לתיאטרון לשנת 2000. זוכה פרס התיאטרון לשנת 2004 על ההצגה "הנאהבים והנעימים". הלחין וניהל מוסיקלית הצגות בכל התיאטראות בארץ. בין עבודותיו - תיאטרון הבימה: "ירמה", "ההולכים בחושך", "בית ברנרדה אלבה", "קופסה שחורה", "הנאהבים והנעימים", "חודש בכפר", "העז, או מי זאת סילביה?", "מלחמה", "אנטיגונה", "אנה קרנינה", "כל החיים לפניו", "איוולף הקטן", "כמעט נורמלי". תיאטרון בית ליסין: "מתנקשים", "עשו עליך פעם סרט", "אלטלנה", "חשמלית ושמה תשוקה", "אוליבר" (ניהול מוסיקלי) בשיתוף יריב יפת ובימות. תיאטרון באר שבע: "כשאת אומרת לא". התיאטרון הקאמרי: "אשכבה", "נורה", "הבכיינים", "כטוב בעיניכם", "קברט חנוך לוין", "מעייין הכבשים", "אמא קוראז", "המלט", "המפיקים", "כנר על הגג" (ניהול מוסיקלי), "קברט", "קזבלן". תיאטרון הרצליה-צוותא: "ים, יבשה, ים". תיאטרון חיפה: "האשה שבישלה את בעלה". פסטיבל עכו: "פרומות".

עודד תאומי // ליימן

בקאמרי משנת 1958. שיחק כמאה תפקידים מרכזיים. בין תפקידיו הרבים בתיאטרון הקאמרי: יוג'ין ב"מלאך האבן, מריוס ב"מריוס", זאק ב"כטוב בעיניכם", טריגורין ב"שחף", קוריולונוס ב"קוריולונוס", ד"ר אסטרו ב"הדוד וניה", יאגו ב"אותלו", ד"ר האלדר ב"טוב", סאליירי ב"אמדיאוס", קסטנר ב"קסטנר", אלן טיורינג ב"לשבור את הצופן", שמואל ב"חבלי משיח", דוד ב"אלוהים יודע", יוהן ב"תמונות מחיי נישואים", ריצ'רד ב"ריצ'רד השלישי", האדמו"ר ב"שיינדלה", איל ב"ביקור הגברת הזקנה", ג'ון ב"אוליאנה", וילהלם פורטוונגלר ב"המנצח", ד"ר סטוקמן ב"אויב העם", נילס בוהר ב"קופנהגן", סר ב"המלביש", וילי ברנדט ב"דמוקרטיה", ריי ב"ציפור שחורה", המספר ב"בדנהיים 1939", וילי לומן ב"מותו של סוכן", הלגה ב"חגיגה", אלוהים ב"אוי אלוהים". בלונדון שיחק את תפקיד שיילוק ב"שיילוק" של ארנולד וסקר. בין תפקידיו בתיאטרון האהל: ויקטור ב"ויקטור". תפקידים בתיאטרון הבימה: הנרי השני ב"בקט", ר' עזריאל ב"הדיבוק", גנס ב"אדם", האב ב"חגיגה", מאסטר סולאנס ב"אלוף הבונים". פרופ' היגנס ב"גבירתי הנאוה" (עם ריטה), וב"פיגמליון" בתיאטרון חיפה. תיאטרון בית ליסין: "גג שקוף", "סילביה", "ערפל", "צור וירושלים". אנסמבל תיאטרון הרצליה: "משחק נישואים". הצגות לילדים: נעמי שמר שרה לילדים ועודד תאומי עושה להם הצגות, חוה (אלברשטיין) ועודד (תאומי) בארץ הקסמים. הצגות יחיד פרי עטו: "מעל ומעבר", "אותות ומופתים", "על החיים ועל המוות" כמו כן גילם תפקידים רבים בקולנוע ובטלוויזיה. פרסים: פרס מילוא - שחקן התיאטרון של השנה. 4 פרסי "כינור דוד" כשחקן השנה בתיאטרון (תשכ"ח, תשכ"ט, תשל"ד, תשמ"ז), פרס ע"ש מאיר מרגלית עבור קוריולונוס, פרס "ורד הכסף" כשחקן התיאטרון של השנה (1982), פרס ראש עיריית תל אביב-יפו ע"ש אברהם בן יוסף (1985, 1990, 1995).

השחקנים גילה אלמגור // פולי

כלת פרס ישראל בקולנוע, 2004. השתלמה במשחק בניו-יורק אצל אוטה האגן ולי שטרסברג. בין תפקידיה: "אנה פרנק", "דאן דארק", "פיטר פן", "לאחר הנפילה" (מגי), "ציד המכשפות" (אליזבת פרוקטור), "שלוש אחיות" (מאשה), "השחף" (נינה), "הכלה וציד הפרפרים", "ועידת פסגה", "הנאהבים" (מינה), "כולם היו בני", "דואט לאחת", "רוחות" (גב' אלווינג), "מאסטר קלאס" (מריה קלאס), "מדיאה" (מדיאה), "קדיש לנעמי" (נעמי לוי), מונולוגים מהאגינה, "בית ברנרדה אלבה" (ברנרדה), "ארטון" (באדלה), "הנסיגה ממוסקבה" (אליס), "רכוש נטוש" (טוני בית אריה), "אוגוסט: מחוז אוסייג" (ויולט), "אלוף הבונים" (אלינה), ביקור הגברת הזקנה (הגברת קלייר זאכסאנסיאן). השתתפה בקרוב ל-50 סרטים ביניהם: "מצור", "מלכת הכביש", "הבית ברחוב שלוש", "החיים עפ"י אגפא", "הקיץ של אביה", "שחור", "לילסדה", "מינכן", "ידיים קשורות", "3 אמהות", "החוב". בטלוויזיה: הסידרה "בטיפול", "השיר שלנו", "דני הוליווד", "ילדי ראש הממשלה". זכתה בפרסים: שחקנית השנה בתיאטרון בשנים: 1965, 1967, 1969, 1970, 1973; שחקנית השנה בקולנוע בשנים: 1969, 1971, 1973, 1980. כן זכתה ב"פרס השחקנית הטובה" בפסטיבל הסרטים בשיקגו ובפסטיבל הסרטים באטלנטה לשנת 1969 ובסן פרנסיסקו. זכתה ב"פרס מרגלית" 1985, ב"פרס רובינא" 1988, ופרס "מנורת הכסף" לשחקן הקולנוע המצטיין 1989. זוכת פרס "אשת השנה" בתיאטרון בשנת 2000. הצגת היחיד "הקיץ של אביה", זיכתה אותה בפרס "רובינא". הסרט "הקיץ של אביה" ובו היא מופיעה בתפקיד האם, גרף פרסים בינלאומיים, ביניהם: "דב הכסף" בברלין, "שיבולת הזהב" בספרד, "סינה קיד" בהולנד. הסרט "עץ הדומים התפוס" זכה בפרס "וולגין 95" בפסטיבל הסרטים בירושלים. עומדת בראש קרן המשאלות של גילה אלמגור, עמותה לרווחת ילדים חולים. על פעילותה זו זכתה באות הנשיא למתנדב לשנת תשנ"ו. פרסמה חמישה ספרים: "הקיץ של אביה" (תורגם ל-18 שפות ובמרץ השנה יצא לאור בסין), "עץ הדומים תפוס", "אלכס לרנר דפי ואני", "ערגה ילדה מן החלומות", "כוכבים יש רק בשמיים". בעלת שלושה תארים דר' לשם כבוד מאוניברסיטת ת"א, אוניברסיטת בן גוריון ומכון ויצמן למדע. משמשת כיו"ר סינמטק ת"א.

איילת רוניסון // ברוק

בוגרת בית צבי מחזור 2000. שחקנית, זמרת-יוצרת ותסריטאית. בין תפקידיה: בתיאטרון הבימה: "דור שלישי", "מניין נשים" (שיינהרות), "8 נשים" (סוזון), "הלהקה" (מיקי), "מרי לו" (אלה), "הנאהבים והנעימים", "אכזר ורחום" (קאתי), "כמעט נורמלי" (דיאנה). תיאטרון הספרייה: "קברט" (סאלי בולס), "אחים בדם" (גב' ליונס). תיאטרון הקאמרי: "לילה לא שקט". צוותא: "מלחמה אופרת רוק", "פותחים פה לשפן". תיאטרון תמונע: "ותו לא". קולנוע: "עץ לימון" (שלי), "מופע החיים של גוטל בוטל". טלוויזיה: "המשרד" (לאה), "עד החתונה" (ציונה), "קאמבק", "לצחוק או למות", "רעש מקומי", "רביעיית רן", "בשורות טובות", "ראש גדול", "תכנית הלילה עם ליאור שליין". יצרה וכיכבה בסדרת האינטרנט המצליחה "מטומטמות" ב-Flix.co.il. זוכת מלגות: אמריקה ישראל, רחל מרכוס, עדנה פלידל, משה זעירי, סנו.

סנדרה שדה // סילדה

בוגרת החוג לתיאטרון, אוניברסיטת תל אביב. השתתפה בפרויקט "עין הוד" של נולה צ'לטון ועודד קוטלר. בין תפקידיה: בתיאטרון הבימה: "וויצק" (מרים), "סיפור פשוט" (מינה), "הרובע העתיק" (גיין), "הלוויה חורפית" (ולוציה), "הכסאות" (זקנה), "חתול רחוב", "שירלי ולנטיין" (הצגת יחיד), "זרים", "מותו של סוכן", "אותו הים" (נדיה/בטין/מרים); "לרקוד ולעוף" (האמא), "קוויאר ועדשים" (מתילדה). בתיאטרון חיפה: "הקייטנים" (קלריה איונובה), "גן הדובדבנים" (האומנת), "ליל העשרים" (מרים); בתיאטרון הקאמרי: "טוב" (הלן), "סוויני טוד" (קבצנית), "הביתה" (רות), "נשים בצמרת" (מרלן), "מידה כנגד מידה" (מריאנה), "בית ספר לריקודים" (מירה), "קסטנר" (בודיו), "מיכאל קולהאס" (אליזבת), "אהבה מאוחרת" (קתרין), "נוצות", "חקירה", "הדלפה" (דניאלה), "אחרי החגים" (ריבה), "שירה" (שירה), "תמונות מחיי נישואים" (מריאנה), "מכתבי אהבה", ריצ'ארד השלישי" (אליזבת), "שברי זכוכית" (סילביה), "סיפור משפחתי" (רות שטיין), "שטח סגור"; בתיאטרון בית ליסין: "יחפים בפארק", "נערי ההיסטוריה", "גוד ביי אפריקה". בקולנוע: "למראית עין", "אריה", "הדברים שמאחורי השמש", "שש מיליון רסיסים". בטלוויזיה: "פרצוף של פוקר", "סברי מרני".

עידן אלטרמן // טריפ

בין עבודותיו: בתיאטרון: בתיאטרון בית ליסין: "סקאפינו", "קידוש"; המחזמר "אבניו" (ניקי); בקאמרי: "המפיקים", "חנות קטנה ומטריפה" (פשגל). בתיאטרון הבימה: "לרקוד ולעוף" (נמרוד), "נתתי לה חיי". בתיאטרון באר שבע: "שחק אותה סם" (לסירוגין עם גורי אלפי). בקולנוע: "ההסדר", "לילה לבן", "מר באום", "שמחה חשמלית ושמה משה", "אדם בן כלב", ביים את הסרט הדוקומנטרי "נמוך" (קשת). בטלוויזיה: יצר והיה שותף בכתיבת תכניות "פלטפוס", "כוכבי השכונה", "לא לפני הילדים". השתתף "החיים זה לא הכל", "של מי השורה הזאת?", "צחוק מעבודה" ותפקידי אורח בסדרות דרמה. הצגות בידור: הופיע בלמעלה מאלף הצגות עם המופע המצליח "לדים סורגים לאלוהים" עם אבי גרייניק. שר ומנגן עם להקת רוק - המגיקל בנד, במופע של שירים שתירגם מאנגלית לעברית בשם ALT SHIFT.

אגודת ידידי הבימה

אגודת ידידי הבימה תומכת בפרויקטים מיוחדים ושותפה בעשייה התרבותית והחברתית-קהילתית של התיאטרון. אנו, באגודת הידידים של התיאטרון הלאומי, גאים להיות חלק מהוויה שאינה מפסיקה להתחדש, גם בנוף - המשכן החדש של התיאטרון וגם בנפש - טיפוח ושכלול היצירה והשפה האמנותית. אגודת הידידים של תיאטרון הבימה, שמה לה למטרה לפתח את היצירה, התיאטרוןית ולאפשר לקהל צעיר, הן במרכז והן בפריפריה, ללמוד ולחוות באופן בלתי אמצעי, את קסמה של אומנות התיאטרון. אגודת הידידים מכירה גם בחשיבות הדיאלוג עם מדינות שונות בעולם ועל כן מסייעת לתיאטרון, כחבר בארגון תיאטרוני אירופה המכובד, ה-UTE, בנסיעותיו לחו"ל ובחשיפת היצירה הישראלית בתיאטרונים רבים בעולם ופיתוח הדיאלוג עם יוצרים ואנשי תיאטרון ממדינות שונות.

י"ד אגודת ידידי התיאטרון הלאומי הבימה: ציפי רובין

חברי הנהלה: ארליך גל, הראל אורה, חייםמוביץ רותי, חפץ סיגליה, לנדאו ליאורה, סביר רינת, רביד נאוה
זכרית כבוד: עו"ד רוזנברג רבקה
רו"ח: שחק יוסי, ארליך גל, הראל אורה
מזכ"ל: כהן פולין

ידידים: אבן עזרא יעקב, אבידן בריר ברוריה ודר' אברהם בריר, אדלר רונית וראובן, אהובי נגאל, אור מיכאלה ותיאודור, אחיטוב אורימובסקי ארזה, אפרת צבי ודרורה, אונגר יעל ורמי, איזקסון איריה, אילין שרה, איתן פולט, אלאלוף שרה, אלאלוף אילנה וגי'ק, אלון איהד ושמעון, אלחנני איטה, אלקון עידית, אנגיל אודי וענת, אפרתי אורית ודוד, אקרשטיין סטפני וגיאורא, ארליך גל ומישל, ארליך מירה וגיאורא, ארקין דוריס ומורי, בארינבויס צביקה ונטלי, בכרך יעקב אסתר, בלנש קיי, בלומנטל נעמי, בנק הפועלים, בנק טפחות, בהר יוסי ועירית, בר ריבה וצבי, בר שלמה, ברק אהרון ואליקה, ברניצקי קוני ודן, ברק נאוה, גבריאלי עדנה וארנן, גבאי נרדה ועזרא, גולדנברג אורה, גולדנברג תמי ורוני, גור אלן, גורביץ מוניק ומנחם, גורביץ אריאלה וגרושן, גיגר מיכה ושרה, גלר אתי ואהוד, גרוס צביה יוסי, גרינברג יפית ודר' בני ארד, גרנות נעמי יוסי, דואק אבלין, דנקנר אורלי ונוחי, החברה לישראל, הורביץ דליה, הירש תמי, דר' אביקם ואורה הראל, וילנר חגית, עו"ד וייס זאב, זמיר רינה ויצחק, זרניצקי אורה יוסי, חייםמוביץ רותי, חכמי קנפר ניצה, חכמי יוסף דוד, חפץ סיגליה וצבי, חנן אריה ופסיה, טימסקין יהודית ואבי, טייק עירוניה, טלר גדעון, טייק יהודית ודר' הנרי, ים שחור נעמי ומנחם, ינאי שלמה ואהובה, ירון גיאור וצילה, יונס אלי וחנה, כהן אלי ואיילה, כהן פניו ופניניה, כרמל שוש, לוי גיטה, לויתן רחל, לויאן אמנון ומלכה, ליבאי דוד, לנגר איריס, לנדאו מרינה ואילן בן זאב, לנדאו ליאורה ואלי, לנדסברג ברונו, לנדסברג דיתי ואלכס, לסט רותי וגבי, מאור גליה ויהושע, מטלון מוריאל וענת, מיתר עפרה ואלי אפשטיין, מלמד אלדד ודליה, מנדלסון יוסי וחנה, נאמן אייבי ודליה, נמרודי עופר רותי, נתנאל ענגי ועוז, סביר רינת, סגול טובה וסמי, פרופ' פוארי יצחק ועדיה, סמית רלי, סלע יהודית, סדן שמחה, עופר עידן ובתיה, עזריאלי דנה ודני חכים, עזריאלנט איה, פדרמן ליאורה ומיכאל, פורר מיכל, פישמן טובה ואליעזר, פלדמן איה וזאב, פלטק שרה ואבנר, פרופר אתי וגד, פרופ' פרשקר יוסף ודליה, צ'רניאק עפרה, קונדה אפרים וציפי, קוריצקי נירה, קז נילי וישראל, קצין יהודית ורוני, קרן מיקה ורוני, רב חן רפי, רב-הון יעל, רבינוביץ רותי, רביד נאוה ואברהם, רהב רני והילה, רובין ציפי ופנחס, רובינשטיין מיכל ומאיר שמגר, רוזנברג מילו ורחל, רוזנברג ריקי, רוטר גבריאל ואסתר, ריס איטה, רפפורט עירית, שוסטר דליה, שחר אווה, שטראוס בן דרור רעיה, שימחאי סמדר, שלום שי, שלישי ספי ובת שבע, שפיגלר רות, שקד שושנה וישעיהו, שקד חיה, רות לבהר שרון, שריזלי דניאלה ודני, שרף רותי ואהרון, תאומים מושיק ועירית, תשובה יצחק וחיה

מזכ"ל: אודליה פרידמן | **מנהל אומנותי:** אילן רונן | **סמנכ"ל:** בני צרפתי
מועצת הנאמנים של התיאטרון | יו"ר: דוד בועז
פרופ' מירה זכאי | יוכי דביר | אדריאן הרשקוביץ | דוד סיני | עמירה דותן
דירקטוריון הבימה | יו"ר: יוחנן צננן | **סגנית יו"ר:** נורית דאבוש
אסתי אפלבוים פולני | אמנון דיק | אורלי מלסה | שאול משעל | בן עמי עינב | יוסי שחק | אלעזר שטרן

במאי בית וחבר הנהלה אמנותית: חנן שניר
מנהלת מחלקת אמנותית: רות טון-מנדלסון
מנהל פרויקטים מיוחדים: גדי בר עוז
מנהלת פרוסום ויחסי ציבור: אסנת חן

שחקני התיאטרון: אורי אברהמי, גיא אדלר, נירית אהרוני-שוויצר, עודד אהרליך, טלי אורן, אלון אופיר, דורון אורן, איימוס איינז, אור אילן, ג'ורג' אסקנדר, אניטל אלבכר, נצר אלוני, אביב אלוש, גילה אלמגור, אהרון אלמוג, גרמי אלפסי, עידן אלטרמן, יפית אסולין, ליאת אקטע, עדי ארד, נעמה ארמון, דפנה ארמוני, אורי בדר, עמוס בוארון, דיוויד בילנקה, ריקי בליך, שמיל בן-ארי, אורי בגאי, שלומי בן עטר, תמר בן עמי, שלמה בר שביט, שמחה ברבירו, ליליאן ברטו, עידו ברטל, יהורם גאון, דוית גביש, נועה גודל, ענת גוטמן, גלית גיאת, ללא גלפשטיין, תומר גלחון, אילנית גרשון, יבגניה דודינה, יואב דונט, נתן דטנר, ארז דריגס, אורי הוכמן, צחי הלוי, יניב הלפנט, חברט הניג, הילה הרלינג, מרב הרר, אמנון וולף, אתי וקנין, עוז זהבי, גיא זו-אראץ, ניר זליחובסקי, סיגי חזמה-פריצקר, לירז חממי, דרור טפליצקי, עידית טפרסון, אושרי כהן, איציק כהן, יעקב כהן, שמוליק כהן, שמעון כהן, מיכאל כורש, צחי כרמונה, לירון יואלי, אלי יצפאקף לילך כספי, לירון לוי, אמיר לוי, אילן ליבוביץ רותי לנדאו, דני לשמן, אברהם מור, אדיר מור, אבינועם מור חיים, הראל מוראד, מוני מושנוב, יגאל מזרחי, רוי מילר, רינת מטטוב, אביטל מטרי, אלון ניסן, לואי נופי, אורית נחמיאס, נדב ניר, דניאל סבג, יובל סגל, שחק סגל, יוסף סוויד, הראל סקעת, גאסן עבאס, שאול עזר, דורון עמית, גבי עמרני, רוברטו פולק, רובי פורת-שובל, לבנה פינקלשטיין, אסנת פישמן, איתי פלג, מיקי פלד, הילה פלדמן, רוד פלדמן, מני פלורנטין, יערה פלצ'ג, אלטור פלקסמן, רוני פרמזנקו, אלי פרי, עין פרץ, יעל צפריה, פני קדרון, נדיה קוצר, אבי קושניר, יותם קושניר, דבורה קידר, חתם קיין, דניאל קיינבוסקי, לילי קניג, טטיאנה קנגליס-אולייך, גיל קפטן, ראוודה, אלעד רביב, נתן רביץ, ארז רגב, עופר רגיר, אייל רדושיצקי, טלי רובין, אילת רובינסון, אורנה רוטברג, שחר רז, דב רייזר, הדר רצון-חתם, פולי רשף, אסף שגב, סנדרה שדה, יגאל שדה, נגה שחר, ניר שיבר, עפר שכטר, יובל שלומוביץ, גלעד שמואלי, תומר שרון, עודד תאומי, נלי תגר.

השחקנים הוותיקים: יהודה אפרוני, ישראל בידרמן, שלמה בר שביט, רולף ברין, מרים זוהר, שמואל עצמון, טובה פרדז, פנינה פרת, דליה פרידלנד, אתל קובינסקה, אלכס פלג

מנהלת לשכת מזכ"ל: רותי עוזיאל
מזכירת מנהל אמנות: ענבל יונה לוי
מנהלת כח-אדם: שוש בן-דוד
פקידת כח-אדם: עדי ארזי

מנהלה - אחזקה:
חשמלאי הבית: סלומון עובדיה
מרכיזה: אסנת אורן, טלי דובינסקי, יעלה סגל
מנהל רכש וסדרנים: יניב איתן
ס. מנהל מחלקת סדרנים: עמית אופנר, יוסי דיל
סדרן אחראי: נתי חכים, יאיר טלמור, יואב אמיר, בועז גולשטיין
מנהל כספים: יוסי מורחזנסקי

מחלקת שיווק ומכירות:
מנהל שיווק: יגאל הרטל
עוזרת למנהל השיווק: ענת נתן
מנהלת מחלקת חינוכית: רינת ברטלר
מכירות מחלקת חינוכית: איתן אדר
מנהל מחלקת שיווק מזרע עסקי: איתן אדר
פרויקטים ומכירה לקבוצות: יגאל סויד, קארין סוויסה, ליאת דקל, שרונה זבלדובסקי, שרון סער
מנהל מחלקת שירות לקוחות ומנחים: אילן וולשטיין
מנהלות משמרת: ליבוביץ יעפת, לוי שני, חסן יעפת
קופאים: מורג רענן, פרידמן רונית, לוי אחינועם, מצלאוו אתי, נוי וויטנברג

מנהלת מחלקת הפקות: רוזיטל שקורי
מנהלי הצגות: אבי גז, כרמית חלק, חגית נמרודי, יעל פורת, דנה פלסר, דקלה פרבר, דבורי ריס, אורית עזריאל, דנה כץ-נעמן, כנרת צור, ליאור אלמגור, ליאת בן שושן

מנהל בניין הבימה: חיים אמויאל
מנהל ייצור: מושיק יוסיפוב
נגר: רוני סלם
מנהל מחלקת קול ווידאו: אריק אביגדור
סגן מנהל: ליאוניד פרל

תפעול קול: אוהד ורסנו, אשאה דולגוב, יאשה ניקולשין, שלומי גילר, מורן דוידיאן, דפנה ביאליסטוק, שי זר, איציק נחמיאס

מנהלת מחלקת אביזרים: טלי זלימגן-שטוקהמר
מחלקת אביזרים: ויטלי רוזנפנט
מעצבת ומנהלת מחלקת פיאנות: אסנת שגיא
פיאניות: עירית אבידן, ליאת אמיר, נדיה סמורגן, אווה אוסנה, עינב וינשטיין-קרן

מנהלת מתפרה: ילנה קלר'ך
תפירה: ואדים לוין, לודמילה קוזלוב
מנהל מחלקת תאורה: מאיר אלון

מחלקת תאורה: יורק אורושוש, ראובן יצחק, רונן צור, אורי פולאצ'ק, אבי פקלר, חזי שלמה, יעקב שפיצברג, משה שיכמן, איתן מימיה, שלומי שטרית, מרק לוי, ליאור לוין

מנהל מחלקת במה: נתן לייבוביץ

מחלקת במה: שמואל בושארי, גידי בלילתי, בוריס בריק, יוסי ברכה, מיכאל גיבנט, משה דוד, רוני ואחטון, טל זוהר, אורן חזידה, יצחק חיים, דרור מנדלסון, איתן סיביליה, יבגני סולוס, גיא פיילר, יוסף פרג, יוסי דבת, יעקב קדישמן, מיכאל רוקובסקי

מנהלת תפעול אבזרים ותלבושות: חנה נחמד

מחלקת תפעול אבזרים ותלבושות: ג'טה מילר, אברהם פפן, אביטל פלג, ויטלי רוזנפנט, אפרת כהן, רונית מאק, הילה כהן, לירון מינקין, עינב מוריס, מיכל ראף, מינה בן לולו

הנהלת החשבונות:

מנהלת החשבונות ראשית: שרה שדה
אחראית מחלקת כספים: אורית מושיקוביץ
מח' כספים: תקוה גנפי, שרית דניאל, קרן קורקוס

ערי מדבר אחרות:

מנהל במה איציק חיים	תפעול תלבושות הילה כהן / עפרה אדרי
ס. מנהל במה גידי בלילתי	תפעול אביזרים יוליה לוי (ארכמסוב)
תפעול תאורה איתן ממיה	/ מיכל ראף
סאונד ששה דולגוב / אסף שיף / עידן מאור	תפעול פאות עינב מוריס / עירית אבידן

